

ուշ,

Հեռվում են արդեն գգվանք ու սեր...

ՀՐԱՇք ԼԻՆԵՐ

Զորք քուկա-քուկա մշուշով է լցվել.

Կանչիս արձագանքն է նեղ կածանում խցվել...

Ե՞րբ եր, որ նրանով իջնում էի ես ցած՝

Կգտնե՞մ մանկության արձագանքն իմ կորած...

Ո՞ւր եր՝ հրա՛շք լիներ... մանկանայի նորից.

Անհոգ մի երգ շուրթիս՝ բարձրանայի ձորից՝

Ճամփին արյունոտած թեկուզ ձեռք ու ոտքեր...

Ոչ թե սիրուց այսօր սի՞րտս արյունոտվեր...

ՍԵՐԴ՝ ԿԱՐՄԻՐ ԳԻՆԻ

Սերդ՝ կարմիր գինի...

Արդեն շատ եմ անզոր.

Ինչ լինում է՝ լինի.

Խմելո՞ւ եմ այսօր...

Սերդ՝ կարմիր գինի,

Ըմբոշինում եմ կում-կում...

Սիրտս քեզնով է լի

ՈՌՈ քեզնով է զարկում:

Սերդ՝ կարմիր գինի,

Տոչորում է սրտեր.

Ամեն ումաց՝ մի-մի

Փոթորիկ ու հրդեհ...

Սերդ՝ կարմիր գինի,

Ծուլոթից սիրտ է հոսում.

Հիմա իմ մեջ, անգին,

Սեր-գինին է խոսում...

Սերդ՝ կարմիր գինի...

ՉԵ՛, հագեցում չկա՛.

Տո՛ւր ինձ Ելի՛, Ելի՛,

Տո՛ւր քո խենթ աղջկան...

Սերդ՝ կարմիր գինի,

Հարբեցնում է, այրում.

Իմ մեջ կյանք է նա մի,
Իմ մեջ՝ վառվող արյուն...

ԱՆՎՐԵՊ ՆԵՏ

Միայն մի լեզվով՝ սեր-լեզվով միայն
Խոսիր դու ինձ հետ.
Համոզված եղիր, որ կլինի այն
Անվրեպ մի նետ...

ՏԵ՛Ն՝ քեզ եմ տալիս սուրն իմ՝ մատնելով
Խոցելի տեղս...
Ես քեզ լա՞վ գիտեմ. չե՛, դո՛ւ չե... իսկ ո՞վ
Կլինի դեղս...

ԲԱՅՑ ԹԵ ԱՅՍՈՐ...

Ինչպես անջուր, լուր չորացող բարդին ջահել
Տենչում է գեթ մի արագիլ,

Ռերազել են շուրթերն ել իմ՝ դարձած ճայեր,
Ծովե՛ր սիրո, մրրիկնե՛ր բիլ...

Բայց թե այսօր, երբ համբույրդ իմ շուրթերին
Բույն է դրել արդեն քանի՛,
Վախենում եմ, որ վարժվել եմ ես իմ դերին,
Որ համբույրդ ձա՛գ կհանի...

ԿԱՐԾԵՍ, ԼԻՆԵՐ ՎԱՐՈՒՑ

Կարծես, լիներ վաղուց, շատ տարիներ առաջ,
Մեր այն վերջին, այն ջերմ հանդիպումը այգում.
Սիրտս՝ սիրո մի ծով, այնպես մե՛ղմ էր խայտում,
Այնպես լա՛վ էր երգում, այնպես մանրաշառա՛չ...

Նստել էինք այգու կանաչ նստարանին.
Քո բազուկն էր ամուր գրկել մեջքս դալար,
Վարսերս էին փոխել թավ ու սևագալար՝
Քո լայն կրծքին, որպես մազե վահան մի հին:

Աչքերիս մութ երկրում փնտրում էիր համառ
Սիրուս շղթայակապ բառերը՝ քեզ չասված՝
Որպես մի անվերծան, մի հեթանոս աստված՝
Նեկտար էիր ըմպում շուրթերից իմ անառ...

Մեզ պես խենթացել էր գարո՛ւնն անչափահաս,

Մեր շուրջ եռում էր նա՝ ինչպես կանաչ արյուն,
Մի առվակ էր տավղում՝ դարձած համակ ավյուն,
Ծառն էր ծառին շրջում. «Ծաղիկ-պագիկ մի տա՛ս...»:

Կարծես, լիներ վաղուց, շատ տարիներ առաջ,
Մեր այն վերջին, այն շերմ հանդիպումը այգում.
Սիրտս՝ սիրո մի ծով, այսպես մե՛ղմ էր խայտում,
Այնպես լա՛վ էր երգում, այսպես մանրաշառա՛չ...

ԱՅՐՈՂ ԵՐԻՆՁ

Իմ չար լեզուն քո դեմ գործեց որպես սվին.

ՈՍիրտդ արևեց ինչպես ցավից փշոված նուռ...
Ա՛յս, դու ինչպե՞ս հավատացիր իմ չար լեզվին.
Նա սովոր է լոկ քեզ տալու ցավ ու մրմուռ...

Բայց հավատա՛, որ ես ոչի՞նչ չունեմ քո դեմ.

Թող քեզ սիրող իմ խենթ սիրտը լինի վկա...

Լեզուս խայթող փուշ-եղինջ է, սիրտս՝ եղեմ.

Մեկն՝ ակնառու, մյուսը՝ անտես ու աննկատ...

Ախր, ինչպե՞ս չընտելացար մինչև օրս՝

Եղինջ-լեզվիս խայթոցներին. հո՛, ինձ գիտե՞ս...

Նրա խայթը վահան է ինձ, վիրավո՞րս,

Ահն՝ ուրիշին, իսկ ցավի հետ դարմանը՝ քեզ...

Այո՛, լեզուս փուշ-եղինջ է, այրո՞ղ եղինջ.

Ուրիշներին վախեցնում է, որ մոտ չգան,

Որ եղեմիս սիրո լիճը մնա միշտ ջինչ՝

Լոկ քեզ համար... ների՞ր դու քո խենթ աղջկան...

ԴՈՒ ՄԻ՛ ՎԱԽԵՑԻՐ

Դու մի՛ վախեցիր ծիծաղից իմ բաց,

Մարդկանց հետ ազատ ասել-խոսելուց.

Աղբյո՞ւրն ել բաց է ու ազատաբաղձ,

Բայց զուլա՛լ է միշտ, ակունքն՝ անմատույց...

Հոգուս քաղցրահամ աղբյուրը հորդուն

Բխում է պոռթկան ծիծաղ-կարկաչով.

Զայն ինչպե՞ս խեղդեմ ես իմ կոկորդում,

Ինչպե՞ս դեմն առնեմ, որ չդառնա ծով...

Դու մի՛ վախեցիր ծիծաղից իմ բաց.

Քո սերն է նրա ակունքը վարար...

Հոգիս քեզանով այնքան է լցված,

Որ Ել տեղ չկա ուրիշի համար...

ԹՂԹԵ ՊԱՏ

ԱՍպասում ես դու ինձ... իսկ ես դեռ այստեղ եմ.

Խրվել մնացել եմ այս թղթային ճահճում...

Ամեն վայրկյանն անցնող՝ խայթող մի ասեղ է,

Որ ինձ պինդ գամում է Պրոկրուստի նոր մահճում...

Ծառս է լինում սիրող սիրտս՝ կարմիր աշխետ,

Ցավից վրնջում է խենք ու ապերասան.

Նա լոկ քեզ է տենչում, ո՞ւր ես, սիրո ասպետ,

Քո սեր-գգվանքն է պետք՝ որպես կուռ երասան...

Դոփդոփում է տեղում, ուզում՝ փախչել քեզ մոտ,

Բայց ամո՞ւր է թղթե այս անիծյալ կապը...

Մինչդեռ մտքիս հավքը՝ համակ սեր ու կարոտ,

Թևաբաց՝ վաղո՞ւց է լքել իր վանդակը...

Դու չե՞ս զգում նրա շոյանքը թևերի,

Չե՞ս լսում խենթ սրտիս վարգը քառատրովի...

Հեռվից զգա՞ դու ինձ, հասկացիր ու ների՞ր.

Անզո՞ր եղա. իմ դեմ պա՞տն եր այս թղթակովի...

ՆԱՏՅՈՒՐՈՐԸ

Ինչպես նատյուրմորտում՝

Սեղանին եին քո սիրուն դրված

Գինի, մրգեր և հաց.

Նույն կերա եր ամեն ինչ,

Երբ դու

Սպասում եիր ինձ,

Եվ կարոտն եր հորդում

Սիրող քո աչքերից...

Բայց, դե՛, հիմա արդեն

Ուրիշ, ուրիշ մեկն է եկել քո տուն

Եվ իր երես առած,

Շողոմ-ճոշոմ լեզվով, խոսքով անդեմ

Մարդու սի՞րտ է մորթում...

Զգում իրեն... տանտեր...

Իսկ դու... ինքո՞ քեզ կեր

Եվ քո, քո՞ իսկ ձեռքով ընկած կրակ,

ՈՎյդպես փորձիր խո՞ւս տալ մեր աչքերից,

Այդպես այրվի՞ր իմ թեժ հայացքի տակ՝

Չգտնելով, սակայն,

Արդարացման խոսքի

Թեկուզ խե՞ղճ մի ստվեր...

Այ թե մի պահ զտվեր

Տիրող մթնոլորտն այն՝

Փայլեր մաքուր ոսկին,

Ոսկի՞ն ճշմարտության...

Մինչ այդ պղտոր ջրում՝ միտք գրգռող,

Մարդու սի՞րտ քոքրող

Ավա՞զ եր սոսկ ու խի՞ճ...

Ինչպես նատյուրմորտում՝

Սեղանին եին քո սիրուն դրված

Գինի, մրգեր և հաց.

Նույն կերպ եր ամեն ինչ...

Սակայն... դա դեռ ոչի՞նչ...

Թո՞ղ որ հյո՞ւր եր եկել, ասենք, քո տուն...

Թո՞ղ որ գո՞րծ ուներ նա քեզ հետ մի քիչ...

Բայց դո՞ւ, դու, այ անխիղճ,

Ինչպե՞ս կարողացար

Մեր նույն, բացած այդ նո՞ւյն սեղանիդ հետ

Նրա առջև բացել՝

Դարձած անկամ, անճար,

Սուլիկի նման բացել սիրո խոսքերը նույն,

Խոստումնե՞րը սիրո,

Որ քո

Սեղանի նույն գինու,

Գինո՞ւ նման արդեն ջրիկացել

Եվ ինձ համար, գինո՞ւ նման այդ նույն,

Իրենց համն ու հոտը կորցրել անհետ,

Դարձել են թույն...

Չե՞, ես չար չեմ, չար չեմ

Եվ ոչ ել՝ հիշաչար...

Բայց որքան ել կառչեմ

Փրփուրներից հույսի,

Հավատի փեշերից,

Ուզերից լույսի,

Ելի մի հարց է ինձ

Տանջում լուռ, չարաչար,

Թե դու ինչպե՞ս, ինչպե՞ս կարողացար...

Ելի մի հարց է իմ հոգին մորթում,

Թե մենք, մենք երեքս,

Լուսապսակ կրող սրբերի պես,
Չասելով ոչ մի բառ,
Ինչպե՞ս, ինչպե՞ս էինք ժպտում իրար,
Իրար բարի՞ն մաղթում խաղաղ ու հեզ
Եվ... կենացնե՞ր շորթում...
Ինչպես նատյուրմորտում՝
Սեղանին էին քո սիրուն դրված
Գինի, մրգեր և հաց...

Դո՞ւ ԵԼ, ԱՅՈ՛, ԴՈ՞Ւ ԵԼ
Դո՞ւ ԵԼ, այո՛, դո՞ւ ԵԼ
Նման ես բոլորին,
Նման, ինչպես դու՝ քեզ,
Ինչպես օրը՝ օրին.
Քո մեջ ԵԼ Ե անտես
Նստած նույն դևը հին...

Դո՞ւ ԵԼ, այո՛, դո՞ւ ԵԼ
Նման ես բոլորին...
Եվ իզուր եմ ես քեզ
Պատկերացրել սուրբ գիրք.
Դու ԵԼ բոլորի պես
Մարմին ես լոկ ու կիրք...

Դո՞ւ ԵԼ, այո՛, դո՞ւ ԵԼ
Նման ես բոլորին...

Բայց ինգիս խաղաղ է.

Չի հավատում, ասես,

Որ սերը նենգ խաղ է,

Որ բոլորն են քեզ պես...

Դո՞ւ ել, ավա՞ղ, դո՞ւ ել

Անման ես բոլորին...

ՀԱՎԱՏԱՌ՝ ԴՈՒ ԻՆՉ

Հավատա՛ դա ինձ.

Գուրգուրանքներդ, որ հիմա, կարծես,

Ավելի ջերմ են, Ե՛լ չեն ջերմացնում...

Համբույրիդ դողը, որ լափում եր մեզ,

Անուժ է հիմա, Ե՛լ ինձ չի անցնում...

Սերդ, որ հիմա խոլ-հրաթեւ է,

Անզոր է սիրտս շարժելու տեղից.

Այդպես լինում է, երբ այն երբեւ

Հավատի պես է կիսվում մեջտեղից...

Հավատա՛ դու ինձ...

Ո՞Վ ՇԱՏ ՏՈՒԺԵՑ

Ի՞նչ եղավ նորից՝ այսպես հանկարծ,

Որ պայծառ օրս մեկեն մթնեց,
Հրաբուխ ժայթքեց իոգիս հանգած,
Անդորրիս ամպը հօդս ցնդեց...

Թպրտաց սիրտս՝ խոցված թռչուն,
Պատեպատ խփվեց արևակտուց.
Ականջներիս մեջ խոսքն էր ճչում
Եվ արյուն-արցունք թափում կուց-կուց...

Հրաժեշտիդ խոսքն այսքան դառն էր,
Ասես, օշինդրի թուրմ էր քամված,
Մտքերիս ընթացքն այսպե՞ս խառն էր,
Թաղիք էր, կարծես, բրդից բանված...

Դու քոնն ասացիր ու հեռացար,
Իմ խոսքն այդպես էլ չասված մնաց.
Կարծրասիրտ եղար՝ ինչպես աճառ,
Չտեսար սիրտն իմ, որ վերք էր բաց...

Մեզանից, արյուք, ո՞վ շատ տուժեց՝

Ոխորհում եմ իիմա ցավով անմար.

Եթե իմ վերքը կյանքը բուժեց,

քո սիրտն այդպես էլ մնաց ժեռ քար...

ՄՐՏԻՍ ԱՅՍ ՔԱ՞ՐԸ

Սփրթնել է ծույլ տանձը

քաղվելու ահից,

Ճիմը՝ թողած իր սանձը,

Կպել է բահից:

Ե՛լ ուժ չունի չոր խոտը

Մեջքը շտկելու,

Հոտոտում է պաղ օդը,

Սպասում հլու...

Տերևներ է արցունքում

Վշտահար ծառը...

Ի՞նձ ինչ մնաց արդյունքում.

Սրտիս այս քա՞րը...

Այս ժեռ քա՞րը, որն իր տակ

Թաղեց սերն իմ կույս,

Խոսքի պես պարզ ու շիտակ՝

Ծանրացավ հոգուս...

Քա՞րն այս, որ թարմ վերք է դեռ,
Իսկ վերքն այդ տկար
Սիրուս վրա վաղամեռ
Դարձավ շիրմաքար...

ԽԱՌՆԱՇՓՈԹ

Ես քեզ կարծեցի քնքուշ զեփյուռ
Եվ տրվեցի քո զովիով շնչին,
Քշվեցի որպես ճերմակ փետուր,
Բախտիս խաչն անզամ թվաց չնչին...

ՈԲայց դու, իանց սամում ու փոթորիկ,
Խուժեցիր կյանքս, սիրտս անփորձ,
Խառնեցիր թե՛ հարդ, թե՛ աղորիք...
<իմա մոլոր եմ ու դառնակոծ...

Հիմա ես ինչպե՞ս գլուխ հանեմ

Խառնաշփոթից քո ստեղծած.

Սիրուս ցորենը ինչպե՞ս ցանեմ.

Ո՞չ սերմացու է և ո՞չ՝ ծեծած...

Թե ի՞նչ ես արել՝ դու լա՞վ գիտես.

Հողմի տարածը Ել հետ չի՝ զա...

Ինձ չգթացիր՝ գթա՛ գեթ քեզ

Եվ հիշի՛՝ Աստվա՛ծ վերևում կա...

Ինքդ վարել ես՝ ինքդ ցանի՛ր,

Դո՞ւ՝ սերմացանդ բազմաբեղուն,

Ինքդ էլ հիմա գլուխ հանիր՝

Որն է սերմացու, որը՝ աղուն...

ԱՍԱՌ

Որտեղի՞ց ընկար գլխիս.

Քեզ հիմա ի՞նչ եմ անելու...

Դո՞ւ էլ ես արյուն ու միս.

Ե՞ս եմ քեզ խաչին գամելու...

Եվ ինչո՞ւ եկար, ասա՛,

Ինձ հե՞տ եմ ես քեզ տանելու...

Ի՞նչ դրախտ... դժո՞խք հասա.

Ինչպե՞ս ենք գլուխ հանելու...

ԱՄԵՆԱԼԱՎԿԸ

Դու՝ իմ ավերակ ու թափուր բունք,
Իմ երազախեղդ, անհանգիստ քունք,
Դու՝ ծարավեցնող իմ անջուր թասը,
Ամենադժվար, չսերտած դասը:
Դու՝ անմատչելի իմ բարձրիկ սարը,

ՈՒ